

Μαρινόπουλος Αθανάσιος: Πορεύτηκε την οδό της αιωνιότητας

Ήταν 13 Φεβρουαρίου 2009, όταν έφτασε το μαντάτο στο Βλάση ότι ο εκλεκτός συμπατριώτης μας, Αθανάσιος Μαρινόπουλος, άφησε την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο της Καλαμάτας όπου νοσηλευόταν και πορεύτηκε την οδό της αιωνιότητας, φτάνοντας στις αγκαλιές των αγγέλων. Αναπαύεται, πλέον, «εν χώρα ζώντων και σκηνές δικαίων». Έφυγε από κοντά μας ακολουθώντας τη μοίρα των θνητών και πορεύτηκε «τη μακαρίαν οδόν την άγουσα από τη γη προς τον ουρανό». Ζώντας ζωή επαίνου εγκατέλειψε τα γήινα, πρόσκαιρα και λυπηρά και πορεύτηκε στα χαρμόсуна του ουρανού. Έφυγε από τα φθαρτά και μάταια και έφτασε στα άφθαρτα και αναλλοίωτα. Από τη δοκιμασία και τον πόνο της πρόσκαιρης ζωής στη χαρά και στη δόξα της αιώνιας μακαριότητας. Γεννήθηκε το 1923 στο Βλάση και ήταν ένα από τα τρία παιδιά του Κωνσταντίνου και της Μαρίας Μαρινοπούλου. Άνθρωπος της υπαίθρου, εργατικός, τολμηρός, δραστήριος, δημιουργικός. Γνώρισε την ορφάνια, γνώρισε τον πόνο της ζωής, τη σκληρή μάχη της επιβίωσης αλλά και τη χαρά της δημιουργίας. Ασυμβίβαστος, δεν πιοθήθηκε από τα προβλήματα και τις δυσκολίες της ζωής. Αντίθετα με αισιοδοξία και με περίσσια δύναμη ψυχής τα αντιμετώπιζε. Σε όλη του τη ζωή υπήρξε εργατικός, πονετικός, τίμιος, εξυπηρετικός, ταπεινός, ευλαβής στο Θεό, αγαπητός στον κόσμο, σοβαρός και υπεύθυνος, ευθύς και ειλικρινής. Παντρεύτηκε τη Γιαννακοπούλου-Μαρινοπούλου Σταυρούλα από το Κοντογόني που γεννήθηκε το 1929 και μαζί με την αφοσιωμένη σύζυγό του δημιούργησαν μια αξιολογότερη οικογένεια. Απόκτησαν τα παιδιά: Μαρία το 1955, Κωστούλα το 1957, Γιάννη το



1960 τα οποία με σκληρή δουλειά και συνέπεια τα αποκατέστησαν πλήρως. Δίκαια αισθανόταν υπερηφάνεια και ψυχική πληρότητα για τα παιδιά του και τα εγγόνια του. Τα καμάρωνε, τα αγαπούσε, τα λάτρευε. Έζησε ευτυχισμένες στιγμές μαζί τους. Η νεκρώσιμος ακολουθία πραγματοποιήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2009 στον Ιερό Ναό της Κοίμησης της Θεοτόκου στο Βλάση με την παρουσία της οικογένειάς του και πλήθος κόσμου από όλη τη Μεσσηνία. Ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του Αϊ-Βλάση. Στην εκλεκτή οικογένειά του ο Σύλλογος των Απανταχού Βλασαίων «ΤΟ ΒΛΑΣΗ» και η σύνταξη της εφημερίδας εκφράζουν θερμά συλλυπητήρια. Ας είναι μακαρία η οδός που πορεύτηκε ο αείμνηστος συμπατριώτης μας Αθανάσιος Μαρινόπουλος.

Ένα κειμήλιο της Πελεκανάδας

Ένα από κειμήλια της περιοχής μας είναι και ο ξυλόγλυπτος σταυρός του Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου Πελεκανάδας. Σύμφωνα με τον αείμνηστο φιλόλογο Βασίλειο Προκ. Παυλόπουλο ο μικρός σταυρός ευλογίας της Πελεκανάδας είναι διαστάσεως 0,25Χ0,07. «Είναι λεπτότατη τέχνης, μεγάλης αξίας ως εκκλησιαστικόν και χριστιανικόν κειμήλιον. Λεπτότατα μεταλλικά λαμάκια διακοσμημένα συγκρατούν το ξυλόγλυπτον τούτο λεπτούργημα. Επί των δυο όψεων αυτού και καθ' άπασας τας διαστάσεις του Σταυρού φέρονται περίτεχνοι μικροσκοπικοί ανάγλυφοι εικόνες, εκ του βίου του Χριστού, της Γεννήσεως, της Υπαπαντής του Σωτήρος, της Σταυρώσεως και άλλαι, αι οποίοι προκαλούν τον θαυμασμόν δια την λεπτότητα της κατασκευής, την υπομονήν και την τέχνην του κατασκευάσαντος αυτόν αγιογράφου».

Οι Βλασαίοι στον πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο (1912)

Οι Βλασαίοι στον πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο (1912)

Ο πρώτος Βαλκανικός Πόλεμος του 1912 βρήκε τη νεολαία του χωριού μας στις επάλξεις του καθήκοντος, έτοιμη να δώσει και τη ζωή της για την απελευθέρωση των ελληνικών εδαφών που ζούσαν κάτω από σκληρή σκλαβιά.

Πέντε Βλασαίικα παλικάρια βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή με τη στρατιά της Ηπείρου και κάποιιοι με τη στρατιά της Θεσσαλίας. Αυτοί ήταν:

- Ζάκης Γεώργιος του

Σταυριανού: Είχε γεννηθεί το 1881. Υπηρέτησε με θάρρος και γενναιότητα τη στρατιά της Ηπείρου με στόχο την κατάληψη των Ιωαννίνων. Στη μάχη των «Πέντε Πηγαδιών» πολέμωντας ηρωικά τραυματίστηκε σοβαρά και μεταφέρθηκε στο εσωτερικό της χώρας για νοσηλεία.

- **Κακούρης Δημήτριος του Γεωργίου:** Είχε γεννηθεί το 1896. Υπηρέτησε με αυταπάρνηση τη στρατιά της Θεσσαλίας η οποία κατέλαβε τη Θεσσαλονίκη και στη συνέχεια στράφηκε κατά των Βουλγάρων. Για τη δράση του και στους επόμενους πολέμους θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

- **Λυμπερόπουλος Ιωάννης του Παναγιώτη:** Είχε γεννηθεί το 1888. Για τον ηρωικό του θάνατο θα αναφερθούμε σε άλλο κεφάλαιο.

- **Μητρόπουλος Γεώργιος του Νικολάου.** Είχε γεννηθεί το 1888. Επιστρατεύθηκε για πρώτη φορά το 1912 και απολύθηκε το 1922. Για δέκα ολόκληρα χρόνια πολεμούσε για την πατρίδα.

- **Μυλωνάς Αθανάσιος του Αναστασίου.** Είχε γεννηθεί το 1883. Όλοι τον ήξεραν με το παρατσούκλι «Τασιόπουλος». Πολέμησε με τις δυνάμεις της στρατιάς της Ηπείρου και εισήλθε νικητής στα Γιάννενα. Στη συνέχεια πολέμησε με αυταπάρνηση στην πορεία της στρατιάς στη Βόρεια Ήπειρο.

Ζάκης Παναγιώτης του Δημητρίου:

Σκοτώθηκε στο σταθμό Μπάλ-Μαχμούτ

Πηγή: Γ. Μάστορας: «Το Βλάση και η συμμετοχή του εις τους εθνικούς αγώνες - Αναμνήσεις».

Ο Ζάκης Παναγιώτης του Δημητρίου γεννήθηκε στο Βλάση το 1892. Ήταν της στρατιωτικής κλάσεως 1913. Στις 3 Ιουνίου 1913 κατετάγη στο Τμήμα Εμπέδων του 7ου Συντάγματος Πεζικού. Ήταν μια δύσκολη περίοδος για τον ελληνισμό αφού έδινε τον υπέρτατο αγώνα για την επέκταση των συνόρων και την απελευθέρωση και των υπολοίπων ελληνικών εδαφών. Αφού πέρασε το βασικό στάδιο εκπαίδευσης δείχνοντας μεγάλο ζήλο μετατέθηκε στο 27ο Σύνταγμα Πεζικού στις 6 Νοεμβρίου 1913. Στο Σύνταγμα αυτό έμεινε μέχρι στις 26 Ιουλίου 1916 οπότε και απολύθηκε. Σ' όλη τη διάρκεια της θητείας του διακρίθηκε για το θάρρος του και την

ΦΥΛΛΟ ΜΗΤΡΩΟΥ				
ΣΤΟΙΧΕΙΑ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ			ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ
	Έτος	Ημέρα	Μήνας	
Στρατιωτική κλάση 1913	1913	3	Ιουνίου	Κατετάγη Επικεφαλής Τμήματος 7ης Στ. Σ. Β. Σ. 5001
Επίσημο Μετρωτό 1007	1915	6	Μαρτίου	Εις 9ης Στ. Π. Ε. Β. Σ. 5001
ΕΜΟΠ	1916	26	Ιουλίου	απελάθει
Γενικού Μετρωτού	1918	16	Ιουλίου	Κατετάγη 9ης Στ. Π. Σ. Β. Σ. 5001
Αξιωματικός Κωνσταντίνος Βλάχος	1917	17	Μαρτίου	Θαλάσσιος ναυός του Ερ. Στ. ΜΕΡΟΠΟΛΙΣ
Επαρχίας (Π. Β. Σ.)	1921	30	Απριλίου	Κατετάγη Επικεφαλής XIV Μεραρχίας Στ. Π. Β. Σ. 5001
Ναυός ΜΕΣΟΝ. Σ.	1922	14	Αυγούστου	Α. Β. Σ. Β. Σ. 5001
Με έτος Γεννηθείς 1892				Α. Β. Σ. Β. Σ. 5001

Απόσπασμα Φύλλου Μητρώου του Ζάκη Παναγιώτη του Δημητρίου

τόλμη του. Ήταν από τη φύση του ριψοκίνδυνος χαρακτήρας. Έλαβε μέρος σε πάρα πολλές επιχειρήσεις στη διάρκεια του πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου. Επιστρέφοντας στο Βλάση, εργατικός και επίμονος καθώς ήταν άρχισε μια δημιουργική ανοδική πορεία μέσα σε αντίξοες συνθήκες. Στις 16 Ιουνίου 1918 η πατρίδα του ζήτησε και πάλι να την υπηρετήσει. Επιστρατεύθηκε με χαρά και κατετάγη στο 9ο Σύνταγμα Πεζικού. Στις 17 Νοεμβρίου 1919 απολύθηκε και πάλι από την XIV Μεραρχία. Οι εποχές είναι δύσκολες και η χώρα μπαίνει και πάλι στον πόλεμο. Αυτή τη φορά ξεκινά η Μικρασιατική Εκστρατεία. Ο Ζάκης Παναγιώτης

κατετάγη και πάλι στα έμπεδα της XIV Μεραρχίας στις 30 Αυγούστου 1921 και σε λίγο βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Εμπειροπρόλεμος και τολμηρός καθώς ήταν δεν άργησε να διακριθεί και σ' αυτή τη φάση του πολέμου. Για τον ηρωισμό του παρασημοφορήθηκε. Στις 14 Αυγούστου 1922 υπερασπίζεται με σθένος τις ελληνικές θέσεις στο σταθμό του Μπαλ-Μαχμούντ. Η μάχη είναι από τις σκληρότερες που είχε γνωρίσει ως τότε. Αυτό, όμως, δεν τον φοβίζει όπως δε φοβίζει και τους υπόλοιπους Έλληνες που αγωνίζονται με αυτοθυσία. Σ' αυτή τη μάχη ο Παναγιώτης Ζάκης θα αφήσει και την τελευταία του πνοή και θα περάσει στους «Αθάνατους» της πατρίδας μας.